

Renttu rekkamies

Julkaistu 21.10.2019

Terve vaan kaikille. Olen 37v., perheellinen mies. Peilikuva miellyttää, vaimo on kaunis kuin unikuva, ja lapsia rakastan yli kaiken, ja meillä onkin todella läheiset välit. Halataan ja pussaillaan, painitaan ja remutaan, ajellaan mönkijöillä ym. mitkä nyt vaan moottorilla liikkuu. Ostin vanhan maatilan 6v. sitten, ympäristö on kaikkee sitä, mitä toivoin aina kodin olevan. Muttamutta. Kun jäin reissuhommista pois, alkoi vanha tuttava nostella päätään. Oli aikaa iltaisin, saattoi juoda muutaman oluen. Päivittäin. Valotan taustaa sen verran, että 13v. otin ensimmäisen ryyppyni, ja sen jälkeen elämä on ollut taistelua viinan kanssa.

Äitini oli juoppo. Isä otti kun oli paikalla, sitä sattui harvoin, kun ulkomaille ajeli. Isään saatto silti luottaa, sitä ei tarvinnu repiä laskuojasta ylös ettei hukkuisi, kun oli jälleen ryyppännyt liikaa. Kuten joka päivä. Koulunkäynnistä ei luonnollisesti noissa ympyröissä tullut mitään, piti huolehtia äidistä. Satutti ja suretti miksi se tekee mulle näin, ei ollut ketään keneltä pyytää apua. Joskus itkin ja rukoilin polvillani meidän pihassa et jos Jumala oot olemassa nii lähetä tänne joku. Vettä tuli taivaalta niinku aisaa, olin just rehannu äidin taas kerran ojusta kotiin ettei hukkuis sinne. Ei ollut kännyköitä mihin soittaa. Oltiin yksin. Todella yksin ja todella peloissaan. Tätä kirjoittaes ehkä ekaa kertaa tajuan et kyllä, kyllä mä olen katkera miksi teki mulle noin. Samalla ymmärrän ku en ole sen parempi. Juon joka päivä. Vuoro kestää sen 12t suunnillee, yleensä viiden pintaan aamusta lähen töihin. Jouduin hankkii helvetin kalliin alkometrin, et voin jo illalla laskea paljoko voin juoda, et oon aamulla ajokunnossa.

Humalaa ei oikein ole tullu enää aikoihin, 3% saattaa olla niin, että tuntuu selvältä. Humalassa en aja, enkä siis sellaisessa olotilassa, että vaarantaisin muiden terveyttä liikenteessä. Kun ei tule humalaa, ei tule krapulaakaan. Vituttaa vaan joka aamu pettyä itseensä ettei tänäänkään saanu oltua ottamatta. Voisin toki jatkaa näin, edes vaimo ei huomaa jos olen humalassa. Laitan vaan iltapalaksi jotain tulista, mikä peittää hajun. Jotain tälle pitäisi alkaa tekemään. En jaksa enää valehtelua rakkailleni, enkä ihmettelyä mihin taas jäin niin pitkäksi aikaa ennen kotiintuloa. Ei oo miestä myöntää et tämä ongelma on taas päällä. Antabuspurkki löytyy kyllä, mut en uskalla ottaa sitä. Kesällä vaimokulta heitti aamukahviin pari, kun arveli jotain... Se viikko meinas hajottaa pään aivan totaalisesti. Olin toisaalta onnellinen, että sai poikki edes hetkeksi, mut samalla etti netistä puoliintumisaikaa ym. et uskaltas taas ottaa.

En tiä tajuako tästä tekstistä kukaan mitään, tajuanko itekää. Nyt pitkästä aikaa väsyttää jopa juomisen jälkeen joten taidanpa mennä nukkumaan, ja syödä taas aamulla jotain mausteista illuusion ylläpitämiseksi. Ettei vaan haisis viina taas. Jokaiselle, joka on sitä mieltä, ettei alkoholismi ole sairaus haluaisin esittää kysymyksen: Haluatteko tekin joka päivä vetää viinaa, mutta olette vain niin lujia, ettei tuu otettua? Jos vastaus on ei, niin ei kannata vastailta, luulen ettei meillä ole toisillemme juuri annettavaa.

Nimimerkki:

Renttuisä

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/alkoholi/renttu-rekkamies>